

ČAKÁ ICH POSLEDNÁ VEĽKOLEPÁ BITKA!

V SRDCI BÚRKY

~ SESTRY MORA 3 ~

NATALIE C. PARKER

V SRDCÍ
BŮRKY

~ SESTRY MORA 3 ~

V SRDCÍ BŮRKY

~ SESTRY MORA 3 ~

NATALIE C. PARKER

sloart

Rukopis prekladu tohto diela vznikol s finančnou podporou
Literárneho fondu.

alloyentertainment

Produced by Alloy Entertainment, LLC

Cover art by Cliff Nielsen

Copyright © 2021 by Alloy Entertainment and Natalie C. Parker

Translation © Katarína Figová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-5583-3

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Natalie C. Parker – Stormbreak,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill, An Imprint of Penguin Random House LLC, roku 2021, preložila Katarína Figová.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.sk

*Táto kniha je pre môjho otca,
vždy a navždy môjho prvého kapitána.*

PREDTÝM

Už pred niekoľkými hodinami začal Lirovi spaľovať žily oheň a len sa to zhoršovalo.

Napriek chladnému vzduchu, ktorý prúdil loďou, ho na čele svrbel pot, a keď sa pripojil k dlhému radu Brokov mieriacich do kuchyne, horko-ťažko potlačal nutkanie klepať si nohou. Nikdy predtým tak veľmi nepotreboval silt. Nikdy predtým mu krv v tele neprúdila tak naliehavo a srdce netĺklo tak nevyspytateľne. Nedostal už dve dávky a začalo si to vyberať svoju daň.

Hlava sa mu zrazu zvláštne zatočila, zaškrípala zubami a otočil sa, aby si prezrel Brokov zoraďujúcich sa za ním, až kým očami nenašiel toho, ktorého hľadal: Tassa. Od Lira bol starší len o necelý rok, ale stavbou tela sa veľmi líšili. Tam, kde bol Lir úzky, bol Tassos široký, svaly mal ako tehly. Lir bol chudý. Obaja boli bledí ako soľ, ale Tassos mal tmavé oči, červené kučeravé vlasy a vždy vyzeral, akoby ho niečo pobavilo. A práve teraz bol tým niečím Lir.

Tassos stál s rukami prekríženými na hrudi, očami nenútene spočíval na Lirovi a na perách mu pohrával pohrdavý úsmev. Obklopoval ho huf pätolizačov. Vždy sa zdržiavali blízko pri ňom, aby mohli pohotovo vyhovieť jeho vrtošivým náladám. Lir nedávno odmietol pristúpiť na jeho pravidlá hry, a preto bol u Tassa v nemilosti.

Dievča s ostrými črtami menom Cepheus sa naklonilo k Tassovi a s pohľadom namiereným na Lira mu pošepkalo čosi, čo ho rozosmialo. Lir sa zamračil a odvrátil.

Dve dávky. Tassos Lirovi ukradol posledné dve dávky. Jednoducho ho predbehol v rade a potiahol mu ich z tácky skôr, ako si Lir vôbec stihol nájsť miesto na sedenie. Urazilo ho to. Naštvalo. Ale ešte horšie ako nedostatť svoju dávku siltu by bolo priznať balistovi Ennickovi, že o ňu prišiel. Dvakrát. Žiadať o pomoc nepripadalo do úvahy. S touto situáciou si musí poradiť sám.

Neznámy pocit slabosti mu prešpikoval svaly a kosti, sila akoby mu vyprchávala cez pokožku ako pot. Ale nedoprajte Tassovi to potešenie, aby ho videl trpieť. Rivalita medzi nimi dvoma vznikla len nedávno. Ešte pred dvoma dňami by oňho Tassos ani nezavádil pohľadom. No potom Lir pri tréningu priameho súboja zložil Crossa a zrazu z neho už nebol priemerný a nenápadný šestnásťročný chlapec. Stal sa z neho niekto, koho chce mať každý na svojej strane.

A zdalo sa, že Tassos sa rozhodol, že sa ho jednoducho treba zbaviť.

Keď sa Lira zmocnila náhla triaška, zaťal päste, aby upokojil dych, a sústredil sa na jednoduchý obraz zbrane vo svojej mysli. V myšlienkach si prechádzal každú časť svojej obľúbenej pištole, rozobral ju na súčiastky a znova poskladal. Pri každom kroku si predstavoval nezameniteľné klzanie ocele po oceli, ostré cvaknutie, keď do seba časti zapadli, tiché stonanie stlačenej pružiny. Kým v hlave dokončil celý proces, rad sa dostal do kuchyne a pri vôni čerstvého chleba Lirovi zovrelo žalúdok. Čoskoro v rukách držal tácku s tanierom s tyčinkou zo semiačok preliatou šľavou, so šalátom z morských rias a s vynikajúcim čerstvým chlebom.

S každým krokom až na koniec miestnosti, kde Brok Sanno vydával večernú dávku siltu, prúdila Lirovi v žilách krv, stále spaľovaná ohňom, čoraz rýchlejšie. Keď k nemu Lir pristúpil, Sanno nadvihol jedno husté obočie. Bolo teplo, ale nie zas tak, aby to vysvetľovalo kropaje potu stekajúce Lirovi po spánkoch.

„Zo siltu pochádza sila,“ dostal zo seba Lir, premáhajúci sa, aby sa mu netriasol hlas.

„Otec ti dáva silt,“ odpovedal Sanno s očividným podozrením v hlase, ale dávku siltu mu podal bez vypytovania.

Keď sa Lir otočil na odchod, očami rýchlo prebehol rad a zbadal Tassa, ako si berie tácku. Lira zaliala úľava. Ešte chvíľu a čakanie sa skončí. Teraz musí len zachovať pokoj, zjesť jedlo a vziať si silt tak, ako to robia všetci ostatní Brokovia. Po jedle.

Chyby sa dopustil tým, že pohľadom stále sledoval Tassa. Došlo mu to vo chvíli, keď narazil plecom do niečoho tvrdého. Tácka sa prevrhla a jej obsah sa s rachotom rozsypal po zemi.

Lir bol hneď v pozore, inštinktívne zdvihol päste, pripravený na boj, no Cepheus so sotva skrývaným posmešným úškrnom na tvári len ospravedlňujúco mykla plecom.

„Vyčisti to, Brok,“ rozkázal vedúci kuchyne zvýšeným hlasom, aby prehlušil chechtanie a rapotanie.

Keď sa Lir zohol, aby zdvihol tácku, tanier, pohár a príbor, zamrazilo ho. Pri nohách mu ležalo len rozhádzané jedlo a nič iné. Silt zmizol. Za ním sa z radu vynoril Tassos s nadutým úškrnom.

Malá, vzdialená časť mysle mu hovorila, aby to ignoroval. Nájde iný spôsob, ako sa dostať k siltu, aj keby to znamenalo prežiť bez neho ďalšiu noc. Bol dosť silný, aby prežil do rannej dávky, vstane skôr ako všetci ostatní, postaví

sa do radu prvý a vezme si silt skôr, ako Tassos vôbec vkročí do kuchyne.

No potom sa Tassos široko usmial a Lirovi vyšumeli všetky predsavzatia z hlavy.

Dvoma rýchlymi krokmi prešiel miestnosť a zahnal sa táckou, akoby to bol meč. Na tvári pocítil spršku horúcej krvi, keď Tassovi zanechal na líci poriadnu ranu.

Tassos sa ani nestihol spamätať a Lir mu do toho istého znetvoreného líca uštedril úder päťou tvrdou ako kladivo. Tassos sa zatackal, potom cúvol, pripravujúc sa na ďalší útok, ale skôr ako by sa jeden z nich stačil pohnúť, vzduch prešlo trojitým zatrúbením.

V kuchyni zavládlo ticho, ozývalo sa len rytmické tikanie starého sporáka. Signál bol jasný – dostaviť sa na palubu. No nikto sa ani nepohol.

Lir a Tassos stáli necelý meter od seba a s nádychom novej rivality si hľadeli do očí. Tassovi z rany na líci stále kvapkala tmavočervená krv a vpíjala sa mu do košele.

Potom Lir urobil krok vpred, zohol sa, vzal balíček siltu a vložil si ho do vrečka. Žmurkol, pohľadom prebehol po kuchyni, otočil sa chrbtom k Tassovi a nenáhlivo zamieril na palubu.

Keď vyšiel hore, vedúci kuchyne Harrow už podával balistovi Ennickovi správu. Oboch mužov, ešte stále v plnej sile mladosti, zalievala oranžová žiara svetiel na palube, za ktorými sa črtala tmavá nočná obloha. Brokovia zaplňali hlavnú palubu a stavali sa do úhľadných radov. Tí, ktorí neboli v kuchyni, vrhali nervózne pohľady k balistovi a tí, ktorí tam boli, zvedavo sledovali Lira. Nech už sa bude diať čokoľvek, nebude sa to diať im.

Lir stál s nohami naširoko a čakal.

„Brok Lir,“ začal balista Ennick monotónnym hlasom. „Vystúp dopredu.“

Lir sa na tohto muža vždy pozeral ako na nadriadeného, ktorý je Aricovi omnoho bližšie, než sa on kedy dostane, ale dole v kuchyni sa niečo zmenilo. Lir sa zmenil. A vo zvláštnom okamihu osvietenia uvidel Ennicka takého, aký naozaj bol: balista, ktorý sa vlastnej moci bál príliš na to, aby mu skutočne patrila.

„V kuchyni si napadol iného Broka,“ povedal Ennick. „Prijímaš toto obvinenie?“

Tassos stál v okraji Lirovho zorného poľa. Krv na jeho líci planula v žiare palubných svetiel jasnou červenou ako osamelý plameň olizujúci mu kožu. Lir si s temným zadosťučinením uvedomil, že keď sa bude ten plameň hojiť, premení sa na oranžovú jazvu. Sotva dokázal potlačiť úsmev, keď odpovedal: „Obvinenie prijímam, pane.“

Zvyškom tlupy prešumel tichý nepokoj. Ostatní si určite mysleli, že mu preskočilo. Možno to bola pravda. Nikdy predtým sa necítil taký istý, taký vzdorovitý. Dokonca aj balistu ako by to zaskočilo. Ennick zaváhal a až potom znova prehovoril.

„Čoskoro prijmeš viac než len to.“ Balista Ennick prechádzal popred zoradených Brokov. „Neexistuje väčší prejav slabosti ako otočiť sa proti vlastným bratom a sestram, neexistuje väčšia hanba ako udrieť svojich vlastných. A my Otcovi neprinášame hanbu. Čo mu prinášame?“

„Slávu alebo smrť!“ zvolala tlupa jednohlasne.

„Brok Lir, priniesol si dnes Otcovi slávu?“

Lir prehltol veľkú hrču v hrdle. „Nie.“

„Prinesieš mu namiesto toho svoju smrť?“

Lirova sebadôvera pod hrozbou trestu zakolísala. Za taký malý priestupok ho nezabijú, ale donútia ho trpieť, aby si zaslúžil odpustenie. Aby bolo každému jasné, akú malú moc má. Musí dosiahnuť, aby tá moc narástla, inak smrť *bude* jeho jedinou možnosťou. Lir nadvihol bradu. „Nie.“

„Musí to byť buď jedno, alebo druhé.“ Balista Ennick sa teatrálne odmlčal a zdvihol ruku k bezmesačnej oblohe. „Ale teraz je čas rodiaceho sa mesiaca. Čas nových začiatkov. Podujmeš sa na nový začiatok, Brok Lir?“

„Podujmem.“ Na jazyku cítil trpkú príchuť toho slova.

„V tom prípade sa očistiš hojdaním kyvadla.“

Pri pomyslení na to, že ho zavesia za členky a bude sa hojdať nad palubou ako nejaká smradľavá ryba, zaškrípал zubami. Bol to pomalý a bolestivý spôsob smrti, ale ak prežije noc, vykúpi sa v očiach balistu i svojej tlupy.

„Pripravte kyvadlo! O polnoci ho zavesíme!“ zvolal Ennick. Rozkazom rozpustil tlupu a Lirovi povedal: „Za mnou.“

Ennick sa zvrtol a viedol Lira na kormu lode. Loď kotvila západne od jedného z dvoch najväčších ostrovov Dely kostí.

„Choď na breh,“ povedal Ennick a hodil Lirovi do krvavých rúk plátenné vrece. „Ovocie sa nám zide a ty si aspoň prečistiš tú svoju tvrdú makovicu.“

Pod nimi čakal na vode malý pobrežný čln. Na kratučky okamih Lirovi napadlo, že skočí a pokúsi sa uniknúť zo zovretia Otcových štedrých rúk. Balista Ennick určite vedel, že bude v pokušení.

„Prečo si si taký istý, že sa vrátim?“ opýtal sa.

„Nie si typ, ktorý by utekal.“ Jeden kútik Ennickových úst sa nadvihol v pochmúrnom úsmeve. „Ale nevracaj sa bez niečoho dobrého.“

Hnev zvieral Lirovi hrdlo. Ennick ním manipuloval, hral sa s ním, a pritom obaja vedeli, že nemá na výber, len poslúchnuť. Vyložil nohu na zábradlie a zliezol do malého člna na vode. Naštartoval a vyrazil k bledej pláži, zatiaľ čo v jeho hlave besnela búrka.

Nepotrebovali jedlo. To bola lož. Bola to len predohra k trestu. Takýmto spôsobom ho nútili, aby sa po trest vrátil.

Bolo to kruté a zväzujúce. No možno ich Lir všetkých prekvapí. Možno dôjde až na koniec ostrova, potom prepláva na druhý ostrov a začne odznova sám. Čo môže stratiť? Svoj život? To jediné na svete vlastní a napokon ho aj tak stratí. Keby odišiel teraz, aspoň by mal jeho koniec vo svojich rukách.

Vytiahol čln na breh a na plytčine si netrpezlivo drhol krv z rúk. Nemal dovoliť, aby ho premohol hnev. Doteraz prežíval vďaka sebaovládaniu, sile a rozvážnosti a tak plánoval prežívať aj naďalej. Ale dovolil Tassovi, aby sa mu dostal pod kožu, dovolil, aby jeho vlastná túžba prevážila všetky jeho opatrné kalkulácie. Lir si utrel dlane do košele, náhle znepokojený tým, ako ľahko sa nechal vyprovokovať, aby konal ľahkovážne. Už to nemohol odčiniť a nebolo pochýb, že to z neho urobí terč.

S frustrovaným zavrčaním sa rozbehol po pláži. Bežal tak rýchlo, ako len jeho nohy vládali, nevšimľal si pálenie stehien a lýtok, až kým si ich už necítil. Nechcel sa vrátiť. Kyvadlo bolo krutým trestom. Za šesťnásť rokov svojho života ho videl dvakrát a v oboch prípadoch sa previnilec nedožil východu slnka. Lirova smrť bude výhrou pre Tassa. Jeho *brata*. To slovo mu nikdy nepripadalo také bezvýznamné ako teraz. Tassos nebol jeho brat. Ale jeho protivník.

Opovrhnutie a zlosť ovíjali svoje dlhé prsty okolo Lirovho hrdla a začínali ho zvierať. Nič mu nepatriilo. Nemal žiadnu moc. A aj to málo, čo sa mu podarilo získať, obetoval, len aby videl Tassovu nadutú tvár krvácať.

A hlásenie o tejto udalosti pôjde priamo k samotnému Aricovi Athairovi.

Pri tom pomyslení sa Lirovi podlomili kolená, jeho telo zrazu ovládol strach a slabosť, krv v žilách ho pálila. Mohol hneď teraz odísť a vyhnúť sa tomu všetkému, ale bez siltu, ktorý mu dodával silu, by ho možno čakala len pomalšia smrť než tá na kyvadle.

A keby trest prežil, mohol by získať omnoho viac.

Zaťal zuby, zo zazipsovaného vrecka na stehne vytiahol ukradnutú dávku siltu a roztrhol malý balíček. Obsah si vyprázdnil do úst, sladká zemitá chuť mu obalila jazyk. O chvíľu pocítil, ako ho zaliala známa vlna pokoja. Srdce mu stále prudko bilo, ale myseľ mal teraz chladnú a vzdialenú. Dokázal *myslieť*, nielen hneď konať, dokázal postupovať strategicky, a nie impulzívne.

Tassos sa zotaví. Ale nikdy nezabudne. Žiaden Brok, ktorý bol svedkom toho okamihu násilia, naň nikdy nezabudne.

Lir musí iba prísť na to, ako zariadiť, aby táto spomienka hrala v jeho prospech.

S plátenným vrecom v rukách obrátil pozornosť k tmavej pláži, kam stromy zhadzovali kokosové orechy a ovocie. Keď sa zohol, aby zdvihol orech, zachytil nepatrný náznak pohybu.

Listy za ním ticho ševelili. A v tom šumení začul zvuk nôh kráčajúcich po piesku. Pustil orech, ktorý držal, a zdvihol ruky k hlave, do jeho srdca sa vkrádal strach. Podcenil Ennickovu túžbu zbaviť sa ho?

„Nech si ktokoľvek, máš ma,“ prehovoril.

Žiadna odpoveď. Oceán bol tmavý a hrozivý. Rodiaci sa mesiac nevrhal žiadne svetlo, tmavé vlny sa k nemu plazili, a keď zalievali pobrežie, pripomínali tmavú krv. Inštinkt mu našepkával, že za ním je prst na spúšti. Rodiace sa rozhodnutie.

„Zmenilo by sa niečo, keby som ťa požiadal, aby si nestrieľal?“ opýtal sa Lir skôr zo zvedavosti. „Keby som prosil o zľutovanie?“

„Zabiť ťa by bolo zľutovanie.“

Ten hlas. Znel ako prvý záblesk svetla na úsvite. Hrejivý, jasný a autoritatívny.

Žiadny Brok. Dievča. Bez toho, aby sa pozrel, vedel, že je mladé. A ak je tu s ním na ostrove mladé dievča, nablízku musí byť aj loď. Nie len taká hocijaká loď, ale vzbúrená loď plná ľudí, ktorí zradili Otca tým, že mu jednoducho odmietli slúžiť.

Mysľou mu preblesli slová balistu Ennicka: „*Nevracaj sa bez niečoho dobrého.*“ Nechcel sa vrátiť s niečím dobrým. Chcel sa vrátiť s niečím neprekonateľným. S niečím, čo by nemohol spochybníť ani Tassos. S niečím, čo Otcovi prinesie absolútnu slávu: s loďou plnou zradcov.

„Možno áno.“ Lir dovolil svojmu hlasu, aby zmäkol. Aby sa zmenil na jemnú sieť, očakávajúcu svoju korisť. „Keď sa ma už chystáš zabiť, môžem aspoň vidieť tvoju tvár?“

Keď znova zaváhala, Lir využil príležitosť. Kľáčiak na kolienách sa otočil a dával pritom pozor, aby držal ruky zdvihnuté. Neškodne. Poddajne.

„Ešte raz sa pohneš a zastrelím ťa!“ Dievča mu zamierilo na hlavu, ale Lir sa nepozeral na jej zbraň.

Pozeral sa na ňu. Jasnočervené kučery jej padali do tváre ako lupene kvetov. Ich farba akoby odmietala prijať tmu naokolo a horela vlastným tajným ohňom. Oči mala tmavé, možno hnedé alebo zelené, a také hlboké, až mal pocit, že by ho zaviedli do stredu zeme. Pokožku mala nerovnomerne opálenú, svetlohnedá pozdĺž nosa bledla do svetlej pieskovej farby na lícach.

„Ak mám zomrieť, aspoň to bude rukami niekoho pôvabného.“ Slová mu vyklzli z úst skôr, ako si ich stihol premyslieť. Vyslovil to impulzívne, ale všimol si, ako sa jej zapýrili líca a pery nešikovne formovali ďalšiu otázku.

Čím viac rozprávala, tým menej sa jej bál. Žiadala od neho informácie o jeho tlupe, ale prst na spúšti váhal. Predstavovala dokonalé spojenie opatrnosti a súcitu, strachu a nádeje.

„Ako sa voláš?“ opýtala sa a v tom momente Lir vedel, že ju má.

„Čo na tom záleží, ak sa ma chystáš zabiť.“

„Nezáleží,“ odvetila rýchlo. Prstom ovíjala spúšť, no nestrieľala.

Lir sa rezignovane usmial. „Lir. Volajú ma Lir. A predpokladám, že si posledná, kto sa to dozvie.“

„Je mi... Je mi to ľúto,“ povedala a očividne znova samu seba presviedčala, aby vystrelila.

„Prosím.“ Osteň paniky v Lirovom hlase bol skutočný, aj keď úprimnosť slov, ktoré vyriekol, skutočná nebola. „Prosím, preukáž mi zľutovanie, ktoré Otec nikdy nepreukazuje. Zober ma so sebou. Nech už máš akýkoľvek život, určite je lepší ako ten, do ktorého nás núti on. Prosím, pomôž mi.“

Bolo to tu. Utrápený pohľad v očiach, tragické poklesnutie pliec. Ona bola cestou k tomu, aby Lir obnovil svoj status. Vďaka nej sa z obyčajného Aricovho Broka stane niekým, kto má skutočnú moc. Keď mu prikázala, aby vstal, a vzala mu všetky zbrane okrem dvoch, no aj tak ho nezabila, vedel, že jeho prosba o zľutovanie zapustila korene.

„Ako sa voláš?“ opýtal sa.

To, ako skrivila ústa, mu vyčarilo úsmev na tvári. Bolo na nej niečo neodolateľné. Také živé, že nechcel odvrátiť pohľad. Tmavá noc bola proti neutíchajúcemu ohňu jej vlasov bezmocná a napadlo mu, že dotknúť sa ich musí byť ako pohľadiť slnko.

„Tak čo keby som ťa volal Ohnivý kvet? Zdá sa, že sa to hodí.“

„Volaj ma, ako chceš,“ odvetila a nedokázala pritom potlačiť záblesk úsmevu. „Aj tak ti svoje meno neprezradím.“

Nepotreboval jej meno. Potreboval jej loď. Ale najprv potreboval niečo iné.

„Neveríš mi. Nemáš dôvod veriť mi, ale ukážem ti, prečo by si mohla.“

Opatrne siahol dovnútra vesty, vytiahol jednu z dvoch tlačných dýk a podával jej ju rukoväťou napred. Schmatla ju, oči sa jej rozšírili od zdesenia a rýchlo si ju zastrčila za opasok.

„Stačí to, aby si mi verila, Ohnivý kvet?“

„Nikto neverí Brokovi.“ Už naňho nemierila tak urputne, jej odhodlanie ochablo. „Ale možno ti môžem pomôcť.“

„Zoberieš ma so sebou na palubu?“

Nádej, ktorá ním preletela, rýchlo umrela, keď odpovedala: „Nie. Ale ani ťa nezastreším.“

Bol tak blízko. Potreboval len to, aby toto dievča uverilo, že od nej nič nechce. Stačilo už iba málo.

„Mala by si odísť,“ povedal. „Vráť sa na loď. Vypadni odtiaľto. Ukryjem sa alebo umriem, ale urobím to sám.“

Tam. Pohľadom letmo zaletela k bodu juhozápadne od miesta, kde teraz stáli. Neúmyselne odhalila polohu lode.

„Vieš, ako voláme takýto mesiac?“ opýtal sa a zmocňovalo sa ho príjemné vzrušenie.

„Dnes žiaden mesiac nie je.“ Jej odpoveď znela sebaisto a defenzívne, akoby časť z nej vedela, že sa mu čoskoro poddá.

„Je to rodiaci sa mesiac. Je to čas možností a rastu. Prísľub toho, čo príde.“ Zdvihol ruku k jej bledému lícu a prstami vklázol do ohnivých vlasov. Jej prekvapený ston ho potešil. „Je to mesiac začiatkov a koncov.“

Boli ako dve strany tej istej mince. Koniec tohto dievčaťa prinesie Lirovi nový začiatok. Sekundu predtým, ako dýka prebodla jemnú kožu na jej bruchu, sa v očiach dievčaťa zablysko pochopenie. Takmer ľutoval, že jej spôsobil bolesť.

Lir položil trasúce sa telo do piesku, naklonil sa k nej a zašepkal: „Ďakujem za zľutovanie, Ohnivý kvet. A ďakujem aj za tvoju loď.“

Ešte nevedel, aké skvelé dary jej porážkou získa, a netušil ani to, že dievča prežije. Ale v nasledujúcich rokoch si uvedomí, že ju zámerne bodol tak, aby prežila.

Aby vyzval osud, nech ju k nemu opäť privedie.

PRVÁ KAPITOLA

Caledonia stála vysoko nad mostíkom *Úsvitu*, ktorý sa plavil na špici flotily. Kedysi mala len jedinú loď, jedinú vynikajúcu posádku, no teraz bolo tých lodí osem, so stovkami členov posádky na palube, a všetky boli jej. Ešte stále si na to zvykala, ale zakaždým, keď sa takto spolu plavili po mori, zlepšovali sa a zlepšovala sa aj ona.

Po oboch stranách *Úsvitu* hlbokú vodu čerili *Čepeľ* a *Pieste*. V diaľke za nimi sa črtalo zvyšných päť lodí Červenej flotily, pripravených na rozkaz, ktorým ich povolajú do boja. Sledge a Pine velili posádke svojich ľudí na palube *Čepele*. Velenie na *Pieste* mala na starosti Mino a jej posádku tvorili Hesperovi ľudia. Blankytné plášte, ktoré prerobili na kabáty vhodnejšie na plavbu po mori, teraz jasne žiarili oproti tlmenej modrej farbe oceánu.

Dole na zaoblenej prove *Úsvitu* sa Amina metodicky pohybovala popri zábradlí, obchádzala novonamontované katapulty, aby sa uistila, že je všetko zabezpečené a funkčné. Nasledovala ju Hime, ktorá do katapultov opatrne umiestňovala bomby s karbónovým plášťom a upevňovala ich. Priamo pod Caledoniinými nohami stála pri kormidle Nettle a pevnou rukou ich viedla vpred. Sestry Maryové sa synchronizovane pohybovali po hlavnej palube a udržiavali zvyšok posádky v strehu.

Slnko už prešlo polovicu svojej púte na vrchol a obloha bola jasná a modrá. Trochu oblakov by zlepšilo viditeľnosť, ale po tom, čo celé týždne znášali pochmúrne počasie Mrakolamu, inú ako modrú oblohu si nepriali.

„Idem hore!“ ozval sa hlas z nižšej paluby. O chvíľu sa objavila Pisces, vyšplhala sa niekdajším komínom, ktorý upravili a ktorý teraz slúžil Caledonii ako rozľadňa. Za posledných šesť mesiacov nadobudla Pisces nielen fyzickú silu, ale aj odhodlanosť a odolnosť pripomínajúcu skalu, takže okrem pravého háku patrila teraz k jej prednostiam aj nová sebadôvera.

„Blížime sa?“ opýtala sa Caledonia, stojac s nohami naširoko, aby odolala vetru.

„Blížime,“ potvrdila Pisces a kývla dohľadka oholenou hlavou. Na opálených lícach sa jej leskol pot. „Ešte kilometer a pol a sme tam.“

Pisces nebola jediná, kto sa zmenil, odkedy prežili útok na Mrakolam. Odkedy Lir zabil Arica a prevzal vládu nad flotilou Brokov. Odkedy sa Caledoniin brat Donnally zahľadel do sestriných očí a vybral si Lira namiesto nej. Caledonia odvtedy zhromaždila vlastnú flotilu, premenila Mrakolam z uponáhľaného trhoviska na svoju základňu a Estivého kráľa Hespera zmenila z neochotného komplice na najdôverhodnejšieho spojenca.

Zvesť o Caledoniinom víťazstve v Mrakolame sa rýchlo rozšírila. Lode vzbúrencov, ktoré sa chceli zapojiť do boja, prichádzali v takmer nepretržitom prúde a do jej rastúcej flotily neustále pribúdali lode a ochotní členovia posádky. Dokonca zbehlo aj niekoľko Brokov, čo so sebou prinášalo veľmi špecifické problémy, ale Caledonia nemala v pláne ľudí odmietaať. Sledge a Ares vytvorili podporný systém, aby pomáhali Brokom pri pomalom odvykaní od siltu. Nie vždy to šlo hladko a bez ohľadu na to, ako odhodlane Brok vyzeral

alebo ako dobre zvládal abstinénčné príznaky, stále bolo ťažké veriť mu natoľko, aby mu do ruky opäť dali zbraň. Hesperus pracoval so svojím tímom na rozlúštení pôdnej technológie a jeho sestra Kae spolu s Far sa starali o to, aby mali všetci dostatok jedla, vody a aby všade vládol poriadok.

Oran bol napriek Hesperovým nekonečným námietkam Caledoniinými očami a ušami zakaždým, keď opustila mesto.

Vďaka úsiliu všetkých zúčastnených mohla robiť to, čo jej šlo najlepšie: prenasledovať.

Caledonia prižmúrila oči proti silnému vetru a pohľadom prechádzala horizont. Mierili do Pavučiny, aby sa stretli s Riečnym ľudom, keď prieskumníci neočakávane spozorovali nákladnú loď agrárnej flotily južne od ich polohy. Zmenili plány, vysielaczkou si vyžiadali z Mrakolamu posily a čakali, kým dorazí Strieborná flotila.

„Sledge mal pravdu,“ povedala Pisces. „Vyzerá to tak, že ich sprevádza flotila Päřsyna Deckera. Všetky lode sú označené zelenou.“

Caledonia sa lačne usmiala. Celé mesiace čakala na takúto príležitosť. Zvesť o Aricovej smrti sa prehnala Morami Brokov ako elektrický prúd, zapalujúc malé ohniská vzbury od Kolónií až po Slipmark. Lir reagoval tým, že povolal takmer všetky svoje lode do Brlohu, ktorý vyhlásil za svoje sídlo tak ako pred ním Aric. Neslávne známe mesto vklinené do južného polostrova chránila ničivá koruna z delových veží. Ale aj keď bolo mesto dobre opevnené, stále bolo treba zaobstaráť jedlo a silt pre Brokov, čo znamenalo, že nákladné lode agrárnej flotily museli vyplávať. Lode, ktoré mohla ukradnúť alebo zničiť.

„Je Strieborná flotila v pohotovosti?“ opýtala sa Caledonia.

„Drží sa vzadu a čaká na signál,“ potvrdila Pisces.

Na žiarivo modrej oblohe sa zjavila dovysoka sa týčiaca nákladná loď a s ňou oranžová záplava kvetov. Caledonia po-